

Črniški:

I. Dragi Marijini otroci!

Bodite najprej prav lepo pozdravljeni — vi vsi, ki ste se že oglasili zadnja leta v »Angelčku« in nam popisali, kako se imate v našem vrtcu. Pa tudi vsi drugi pozdravljeni, ki ste dobri Marijini otroci in radi čitate »Angelček«!

Poznal sem prav majhno deklico. Ni imela še šest let, a je že poznala vse črke in tudi pisala je že. Kar je pa še lepše: bila je zelo pobožna. Hodila je zelo rada k svetemu obhajilu, hodila skoro vsak dan. Gospe, pri katerih je stanovala, so je bile vse vesele. Mislile so si: »Kaj bo iz tega otroka, ki je že v zgodnji mladosti tako pobožen? Gotovo bo svetnica.« Pa je prišlo drugače. Deklica je zapustila redovno hišo in se vrnila k svojemu očetu domov, matere pa ni več imela. Doma je opustila sveto obhajilo, hodila okoli s pohajaškimi otroki in postala z drugimi potepenka. Če se je zdaj, ko hodi v šolo, kaj poboljšala, tega ne vem. Bog daj, da bi se bila!

Otroci božji, zakaj sem vam to povedal? Glejte, ko sem čital v »Angelčku« vaša poročila, kako ste ustanovili »Marijin vrtec« tu in tam in kako ste bili veseli, da ste postali Marijini otroci, tedaj sem bil tudi jaz tega zelo zelo vesel. Pa neka žalostna misel se mi je vzbudila vendarle v srcu: »Bodo li ti otroci tudi ostali zvesti dobri nebeški Materi? Bodo li tudi vse ipolnjevati, kar so obljubili Materi božji. Obljubiti je lahko, kaj ne da? Držati je pa

marsikdaj težko. Marija vas je bila vesela, ko ste obljubili, da želite postati dobri Marijini otroci. Še bolj vas bo pa vesela, če ji ostanete tudi vedno zvesti.«

Lep zgled zvestobe do Boga in do Marije je zapustil vsem otrokom deček, ki je umrl leta 1836. na Laškem. Gotovo bi radi tudi vi kaj izvedeli o njem. Naj vam povem:

Nuncij Sulprizio (beri Sulpricio) je bil rojen 13. aprila 1817 v Pesko Sansonesko v Abrucih na Laškem. Njegovi starši so bili ubogi, a še te je izgubil, ko je imel šest let. Stara mati je potem skrbela zanj. Toda po treh letih je tudi ona umrla. Ubogega otroka dadó v oskrbo nekemu stricu-kovaču. Ta stric je bil zelo sirov in krut človek, ki je gledal samo na posvetno imetje. Malí Nuncij naj bi pri njem delal namesto pomočnika, da mu ne bo treba nič plačati. Otrok je moral res trdo delati od jutra do večera. Včasih je bila neznosna vročina, včasih pa slabo zimsko vreme, a to strica ni nič brigalo: deček je moral iz hiše po dolgih potih, da je opravil naročila svojega mojstra. Poleg tega ga je mojster še hudo izdelával. Stric je bil namreč hude nagle jeze, in mladí Nuncij ni mogel ustreči vsem njegovim muham. Tedaj je popadel jezni stric za kako železo ali orodje in mahal z njim neusmiljeno po dečku. Ali pa je vrgel dečka na tla in ga obdeloval do nezavesti z nogami. Mojster je imel tudi sebi enake pomočnike, ki so enako sirovo ravnali z nedolžnim dečkom. Najhujše za Nuncija so bili pa brezbožni in nesramni pogovori in šale, ki jih je moral vsak dan slišati v tisti kovačiji. Pravió, da si je večkrat Nuncij zatiskal ušesa ali pa se skríl v kak kot, da ni slišal nespodobnih pogovorov.

Preveliki napori in nezadostna hrana — večkrat je moral Nuncij celó pri sosedih prositi — so izpodkopali dečkovo zdravje. Vidno je postajal bolj suh, in s časom se mu je pokazal na levi nogi velik tvor. Neusmiljeni stric se pa ni zmenil za to. Nuncij res ni mogel več hoditi. Moral je pa stati ves dan ob mehu in delati, ko so mu pa moči odpovedale,

so ga privezali z verigami k mehu. Večkrat je padel v omedlevico, toda stricu ni bilo to nič mar.

Četudi so z Nuncijem tako grdo ravnali, vendar ni nikoli nikomur nič potožil, nikomur nič očital; bil je vedno krotak in veselega duha.

Ko je postal nezmožen za vsako delo, ga je poslal njegov stric v bolnišnico mesta Akvila. Pa je bilo že prepozno. Nekoliko se je pač popravil, a ozdravel ni. Nuncij se je vrnil, ko je bil odpuščen iz bolnišnice, spet k stricu. A ta je bil jezen, da se je vrnil. Mislil je že, da se je za vedno odkrižal bolnega nečaka. Za ubogegega dečka se je začelo staro trpljenje iznova. Moral je delati, četudi je bil hudo bolan. Pa Nuncij je ostal zvest svojim dobrim sklepom. Večkrat je v težkih urah ponavljal: »Hočem postati svetnik, velik svetnik v kratkem času!«

Po dolgih šestih letih trpljenja je prišlo odrešenje. V Neaplu je živel dečku še drug stric. Zvedel je o trpljenju Nuncijevega in ga spravil k sebi. Pokazal ga je svojemu predstojniku — stric je bil korporal v grenadirskem regimentu v Neaplu — polkovniku Feliksu Vohinger, dobremu človeku. Ko je ta videl bolnega dečka, ki se je le s pomočjo bergel pomikal naprej, in slišal, kako nedolžno je živel in koliko pretrpel, se je dečka usmilil in sklenil, da mu pomaga.

Nuncij je prišel v bolnišnico za neozdravljive. Noga ga je močno bolela, pa bil je vendar vedno vesel. Da, še druge bolnike je tolažil. Vlačil se je od postelje do postelje in s prijaznimi besedami tolažil in osrčeval neozdravljive bolnike. Vsi so dečka občudovali. Posebno jim je bila vseč njegova velika pobožnost do presvetega Rešnjega Telesa in pa do Matere božje.

Polkovnik Vohinger je vzel čez nekaj časa dečka iz bolnišnice v svojo hišo. Zdelo se je, da bo zdaj Nuncij ozdravel. Mislil je vstopiti v kak samostan. Pa Bog je sklenil drugače. Dne 5. maja 1836 se je ločil s tega sveta. S smehljajem na obličju je pokazal na podobo Matere božje in rekel: »Glejte, kako je lepa!« Za nekaj trenutkov potem je bil že mrtev.

Trumoma so vrelí ljudje iz Neapla kropit tega dečka. Pravíli so, da se je na mrtvaškem odru čudežno izpremenil in iz njegove rane na nogi da je puhtel prijeten vonj. Pokopan je bil v Neaplu.

Dragí otroci! Ko ste slišali o življenju dobrega Nuncija, ste si znabiti rekli: »Kako je pa z nami?« Glejte, vi še imate dobre starše, dobre prijatelje, blage učitelje in katehete. Vse vas ima rado in vsi želijo, da bi bili vi dobri. Koliko lažje bi bili vi še bolj pridni kakor ta dobri Nuncij. Zatorej skrbite, da začnete z novim letom stanovitno in hitro napredovati v dobrem.

Kar zdaj vzemite v roke podobice, ki ste jih bili prejeli, ko ste vstopili v Marijin vrtec. Zadaj so pravila. Preberite jih lepo in sklenite, da jih boste z novim letom zvesto izpolnjevali. O njih se pa še kaj pomenimo.

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — Devica Marija!

II. Radeče pri Zidanem mostu.

Tudi pri nas imamo Marijin vrtec. Vseh članov skupaj nas je 60. Dne 29. junija smo imeli sprejem. Vsi smo z veseljem pričakovali ta dan. Po litanijah sta nas prednik in prednica Marijinega vrtca poklicala vse po vrsti, kateri smo želeli postati cvetke Marijinega vrtca. Nato smo šli k Marijinemu oltarju. Tam so nam gospod katehet imeli lep govor. Mi smo potem zapeli pesmico: Ti, o Marija! Dobili smo tudi podobice s pravili Marijinega vrtca. Nato so nam gospod katehet blagoslovili Marijine svetinjice. Vsak jo je poljubil. Prednik jih je pripel dečkom na prsi, prednica pa nam jih je deklicam obesila okrog vratu. Z veseljem, da smo otroci Marijini, smo se vrnili domov. Vsak mesec imamo shod. Večkrat tudi deklamiramo kako lepo Marijino pesmico. Upam, da nas je Marija vesela.

Z ljubljenim detetom naj nas blagoslovi Devica Marija!

Muser Pavla, učenka IV. razreda.